

Aragoniens, Mallorcas och Siciliens kungahus

Militare Ordine del Collare

Inledning	
Historia-1213	
1213-1276	
1276-1410	
1410-1412(a)	
1410-1412(b)	
1412-1996	
1996 -	
Platser	
Arkiv	
Juridik	
Genealogi	
MOC	
FAQ	
Bibliografi	
Vapen	
Artiklar	
Video	
Sitemap	

1412-1454

Därför kom Ferdinand av Antequera (i själva verket medlem av det kastilianska huset Trastamara) till makten under kuppliknande former i strid med den gällande successionsordningen.

När Jakob greve av Urgel dog i fångenskap 1433, gick den legitima successionslinjen över till hertigen av Gandia som dog utan arvingar 1454. Då trädde på nytt Jakob Erövrarens testamente i kraft, eftersom det var den enda existerande successionsordningen, som klart stadgade att hans legitima söner med Teresa Gil de Vidaure skulle ha förtur i successionen framför de döttrar som han hade med Jolanda av Ungern. Den legitima successionen till tronen för länderna under Aragoniens krona gick alltså 1454 över till huset Ayerbe.

1454 - 1851

Theresa Gil de Vidaure var den tredje hustrun till Jakob Erövraren som i sitt testamente erkände deras två söner Jakob och Peter, födda före äktenskapet men senare erkända som legitima, och förordnade att successionen skulle gå till dem om de äldre linjerna dog ut, vilket de gjorde.

Sedvanerätten sedan urminnes tider har varit och är att, under förutsättning att det inte gjorts någon särskild debellatio (avsägelse av suveräniteten), finns egenskapen av jus maiestatis för all framtid hos den person som är dynastins lagliga överhuvud i enlighet med vad den aktuella familjen förordnat. Denna princip är nu en del av internationell rätt (se t.ex. professor Stephen Kerrs [utlåtande](#)). När hertigen av Gandia dog 1454 - i linjen från Jakob av Xerica, den äldste sonen i Jakob Erövrarens tredje äktenskap - gick huvudmannskapet för Aragoniens kungahus och rätten till tronen hos länderna under Aragoniens krona till adelsmannen Sancho, en efterkommande till Jakob av Ayerbe som var äldste sonen till Peter av Ayerbe (Jakob Erövrarens yngste son i tredje äktenskapet). Sanchos sonson, Alfons, blev greve av Simari 1519, och Alfons sonson, Alfons III, blev markis av Grotteria. Så småningom blev Kasper VI, efterkommande till Alfons II, den förste prinsen av Cassano. Dessa framträdande adelsmän var pretendenter till tronen i länderna under Aragoniens krona ända tills deras linje dog ut 1851 med Josef den siste prinsen av Cassano.

Eftersom seniorlinjen hade dött ut gick successionen då vidare till en juniorlinje av huset Ayerbe, linjen från Peter, den yngste sonen i Jakob Erövrarens tredje äktenskap.

Under 1800-talet svepte en våg av nyväckt intresse för medeltiden över Europa, och Sicilien var inte undantaget. Den dåvarande hertigen av Carcaci, som var en framstående intellektuell person, utforskade den historiska riddarorden som fanns i hans släkts

arvegods, en studie som även uppmärksammades i begravningstalet över honom.

Huset Ayerbe och familjepakten 1853

Peter av Ayerbe hade en son, Mikael, som i sin tur fick en son, Johannes den Äldre född 1347 och som 1398 blev generalvikarie i kungariket Sicilien. Från Johannes den Äldre går den obrutna successionen vidare i huset Paternò.

Enskilda medlemmar av huset Paternò innehade regelmässigt landets främsta ämbeten, t.ex. ärkebiskop av Palermo, vicekonung, påvens ambassadör och kabinettskammarherre hos de olika kungarna av De Bägge Sicilierna, och dessa kungar gav fullt erkännande åt släktens specifika status.

Genom århundradena hade de efterkommande skapat många olika grenar av släkten, och bland dessa grenar hade många släktingar gift sig med varandra. När den siste prinsen av Cassano dog var det därför inte självklart exakt vem som innehade de dynastiska rättigheterna och var tronpretendent till länderna under Aragoniens krona, och det blev nödvändigt att få frågan besvarad.

På initiativ av hertigen av Carcaci Don Francesco Paternò Castello e Sammartino, sammankallades den 14 juni 1853 en familjekonklav, i palatset hos markisen av Spedalotto, huvudman för en av släktens äldre grenar. Efter genomgång av föreliggande bevis och en omfattande diskussion, beslutade konklaven att rättigheterna till huvudmannskapet för kungahuset, som så flitigt hade diskuterats, låg hos Don Mario, son till hertigen av Carcaci yngre bror Don Giovanni och hans maka Donna Eleonora Guttadauro av Emanuel Riburdone, arvtagerskan till huset Guttadauro. Denna slutsats, som fick H.M. Ferdinand II:s av De Bägge Sicilierna samtycke, nåddes med erkännande av att Don Mario var den ende som hade Aragoniens kungliga blod från två källor, eftersom både hans far och hans mor var ättlingar i rakt nedstigande led 7:e hertigen av Carcaci till kung Jakob I (Erövraren).

En familjepakt undertecknades och registrerades 16 juni 1853 i de kungliga arkiven i kungadömet De Bägge Sicilierna. Det beslutades att under Don Marios omyndighetstid skulle hans far Don Giovanni vara huvudman.

Händelser 1853 - 1860

Undertecknandet av familjepakten var bara en av de händelser som efter den siste prinsens av Cassano död fastslog och bekräftade de dynastiska rättigheterna hos huset Paternò Castello Guttadauro. En bekräftelse kom den 2 februari 1860 när den Kungliga Kommissionen för Adelstitlar rekommenderade den nye kungen Francesco II att en ansökan från "Eccmo Sig. Don Mario

Paternò Castello Guttadauro dei Duchi di Carcaci" skulle beviljas. Ansökan avsåg att prinsen skulle få bekräftelse på kungens bifall till de "ridderliga utmärkelser" som han önskade förläna. Den 11 februari 1860 biföll kungen kommissionens rekommendation, och uppdrog åt ministern för sicilianska ärenden att verkställa hans bifall.

Händelser 1860 - 1965

Don Giovanni, som var huvudman under Don Marios omyndighetstid, arbetade energiskt för att hävda familjens dynastiska rättigheter. Därmed fullbordade han det arbete som hans äldre bror, den framstående hertigen av Carcaci som dog 1854 efter att ha ägnat sitt liv åt att fastslå familjens kungliga dynastiska rättigheter, hade utfört.

Det främsta redskapet som Don Giovanni använde var familjens dynastiska Orden, [Militare Ordine del Collare di Sant'Agata dei Paternò](#). Genom att använda de [erkännanden](#) som hade getts av kungarna av De Bägge Sicilierna, rekryterade Don Giovanni de främsta företrädarna för den sicilianska adeln till Orden. 1859 återupplivades San Salvadors Kungliga Aragonesiska Orden, som hade grundats av Alfons I 1118, och 1861 grundades Kungliga Baleariska Kronans Orden.

År 1861 var dramatiskt. Don Giovanni dog, och Don Mario I som då var 23 år iklädde sig det fulla ansvaret för dynastins rättigheter. Huset Bourbon av De Bägge Sicilierna förlorade makten, och kungadömet införlivades med det nyligen upprättade Italien under överhöghet av Viktor Emanuel II av Sardinien av huset Savoy. Hädanefter upprätthöll Don Mario en neutralitetslinje och tog inte ställning varken för det invaderande huset Savoy eller de avsatta Bourbonerna. Av Don Marios tre söner dog två före honom själv, och hans tredje son Don Enrico efterträdde sin far 1906. Don Enrico dog 1908 utan barn och i enlighet med det testamente Don Mario upprättat övergick successionen till Donna Eleonora Angela Maria, syster till Don Enrico, och till barnen i hennes äktenskap med Don Roberto Paternò Castello, bror till den tionde hertigen av Carcaci. 1913 födde Donna Eleonora en son, Don Francesco Mario II, och under dennes omyndighetstid fram till 1934 agerade hans far som huvudman. Don Francesco Mario II var en färgstark person som kraftfullt (men kanske inte alltid diplomatiskt) arbetade för att främja dynastins rättigheter. I november 1965 beslutade han p.g.a. hälsoskäl att dela huvudmannaskapet med sin son Don Roberto (född 1937).

Händelser 1965 - 1996

Det delade huvudmannaskapet fortsatte mellan far och son tills Don Francesco Mario II dog 16 februari 1968, när Don Roberto (som av sin far förlänats titeln prins av Gerona) i klostret S:t Augustin i Catania förkunnades vara ny huvudman för Aragoniens kungahus med namnet Roberto II. Don Roberto II tog titeln hertig av Perpignan som sin titel som tronpretendent, medan hans äldste son, Don Francesco, utnämndes till hertig av Gerona, den titel som

vanligtvis burits av tronarvingen. Så småningom skilde Don Roberto sig från Donna Maria dei conti Fattori (äktenskapet blev aldrig ogiltigförklarat), moder till Donna Aurora hertiginna av Palma och Don Francesco hertig av Gerona (och dynastisk arvtagare), och gifte sig borgerligt med Bianca Monteforte som fick titeln markisinna av Montpelier och med vilken Don Roberto fick ytterligare en son, Don Torbio som förlänades titeln hertig av Valencia.

[Nästa sida](#)

[INLEDNING](#) [HISTORIA](#) [ARKIV](#) [JURIDIK](#) [GENEALOGI](#) [ORDINE DEL COLLARE](#) [FAQ](#) [SITEMAP](#)

